

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 204. — 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1880. — ΛΕΠΤΑ 10.

Ἐπειδὴ εἰν̄ ἐνδεχόμενον νὰ διακοπῇ κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἔτους ἡ ἔκδοσις τῆς Ἐστίας, γνωστοποιεῖται πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ συνδρομηταῖς αὐτῆς, ὅτι συνδρομαὶ διὰ τὸ ἔτος 1881 δὲν εἶνε δεκταὶ πρὸ τῆς 1 προσεχοῦς Ἰανουαρίου.

ΣΤΗΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΩΝ

ὑπέρ πατριωτικῶν καὶ ἀγαθοεργῶν σποκῶν.

Οἱ ἐν Καΐρῳ ὅμοιοις κ. Βούρζ. Ἀχιλλόπουλος ἀπέστειλεν εἰς τὸν πρὸς διάδοσις τῶν Ἑλλήνων γραμμάτων Σύλλογον συνδρομὴν φρ. 4,000.

Ἐπὶ τὸν αὐτὸν Σύλλογον προσδίνεγκον καὶ οἱ ἐν Λισσερπούλῳ ὁμοιοις λίρας ἀγγλικάς 239.

Οἱ ἐν Καλαρασιῷ τῆς Ῥωμουσίας ὁμοιοις συνεισθεγκον φρ. 1350 διὰ τὸν σημερινῶν ἀναγκῶν τοῦ ἔθνους.

Ὑπέρ τοῦ Ἔρυθροῦ Σταυροῦ ὁ κ. Λισσαδᾶς Χαριτάτος προσδίνεγκον φρ. 1,000.

Ὑπέρ ἀνεγέρσεως μημείου τοῦ Βούρωνος οἱ ἐν Βούρζῃ ὁμοιοις ἀπέστειλαν εἰς τὸν ὅμιλον μονον Σύλλογον δρ. 112.

Οἱ ἐν Λονδίνῳ κ. Βαλείρης μετά τινων ὁμοιοις ἀπέστειλαν πρὸς τὸν Ἔρυθρον Σταυρὸν 72 οὐγγίας κινήνες.

Τὰ συμβούλια τῶν ιερῶν μονῶν Ἀστακάτων καὶ Πεντέλης ἐψήφισαν ἑτοίσαγα συνδρομὴν ὑπέρ τῆς Ἐταιρίας τῶν φυλακῶν ἔκ φρ. 50 ἔκπατερον.

Παρὰ τῆς κυρίας Σλέιεραν ἀλλούσιον ἐξ Ὀρχομενὸς μαρκάριν διατριβῆν περὶ τῆς ἐκεῖσες ἐκδρομῆς αὐτῆς καὶ τοῦ συζύγου τῆς καὶ τῶν παρὸν ἀντῶν ἐνεργουμένων ἀποειρατήρίων ἀνασταψῶν. Τὴν διατριβὴν ταύτην τῆς χαριτάσσους ἡμῶν συνεργάτιδος δημοσιεύσιμον κατετέρω ἐπὶ τὸ περιληπτικόν, ἔνεκα τῶν στενῶν ὅριών τοῦ φύλου μας. Σ. τ. Δ. Ἐκδρομὴ εἰς Ὀρχομενὸν καὶ ἀνὲν αὐτῶν ἀποειρατήριοις ἀνασταψαν.

Τὴν 7 πρωΐνην δύραν διγλύρων μετὰ τοῦ συζύγου μοσχοῦ ἀμάξης τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, καὶ διὰ τοῦ Λασιῶνος ἀκολουθοῦσι τὴν ιερῶν πιθανῶν ὁδὸν, διησύνθημεν εἰς Δασφιλ., τὸ στενὸν τοῦ ὄρους Αἴγαλεως, τὸ δύνεονοῦ τὴν ἀθηναϊκὴν καὶ ἐλευσίνον πεδία. Διὰ τῆς ὀραϊστάτης παραλίας ὁδοῦ διησύνθημεν εἰς Ἐλευσίνα, πατρίδα τοῦ Αἰολοῦ, δινομαστήν διὰ τὸν ναὸν τῆς Δημητρος, ἐν τῷ κατ’ ἑτοῖς ἐτελοῦντο τὰ ἐλευσίνια μυστήρια. Τοῦ ναοῦ τούτου μέρος ἀνεστάφη ὁπὸ τοῦ κ. Λε Νορμαννοῦ δαπάνη τῆς γαλλικῆς Κυβερνήσεως, ἀπὸ τίνος δὲ χρόνου η ἀρχαιολογίης Ἐταιρίας ἀγοράζει τὰς πέριξ οἰκίας, σκοτούσας τὸν περιπτέρων ἀνασκαρφήν. Οἱ μεταναστεύσαντες κάτοικοι ἔκτισαν τὰς οἰκίας των ἐπὶ τῆς παραλίας ἐπὶ οἰκοπέδων, ἀτινα ἡ Κυβέρνησις ἐδινήρησαν αὐτοῖς.

Ἐκείθεν διησύνθημεν εἰς Θήρας, ἔχοντες ἐνώπιον μαζὸν Κιθαιρῶνα καὶ τὴν αειράν τοῦ Πάρνηθος. Φάσαντες δὲ εἰς Θήρας ἐσπεύσαμεν νὰ ἐπισκεψῶμεν τὸ ἔκει μουσεῖον. Ή Θήραι εἰνε ἐκτισμέναι ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Καδμείας. Ός καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις πόλεσι τῆς Ἐλλάδος, τὰ μνημεῖα τοῦ μεγάλου που πολιτισμοῦ κατεστράφησαν, ἐν ἐποιεῖσθαις ἄλλης τοσοῦτον ὅσον ἐν Θήραις. Ολοδέντηνος ἐρεπίων ἀρχαιοτέρας ἐποχῆς ὑπάρχει ἐν Θήραις, ἔκτος ἐνὸς τουρκικοῦ πρόγρου, ὃστις εἰνε ἐκτισμένος διὰ τεμαχίων λιθῶν ἀρχαιού τινὸς ναοῦ, καὶ μιᾶς ἐκκλησίας, ἀμφοτέρων ἐπὶ τῆς Καδμείας ἐκτισμένων.

Τὴν ἐπομένην ἐξηκολουθήσαμεν τὴν ὁδὸν πρὸς Λεβαδείαν. Ή ἀρχαία πόλις Λεβαδεία ἔκειτο ἐπὶ τίνος μεμονωμένου λόρου, εἰς τοῦ πρόποδος τοῦ διποίου ῥέει ὁ ποταμὸς Ἐρκυνα, ὃστις χύνεται ἐντὸς τῆς Καπαδίου λίμνης. Ο ποταμὸς οὗτος εἰνε μέγα εντύχημα διὰ τὴν Λεβαδείαν, οἵτις διαδέσθαις ἀνακούφιζεται ἐκ τῆς κακῆς τοποθεσίας τῆς. Ή πόλις Λεβαδεία, οἵτις πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἦτο ἡ μεγαλεῖτερα πόλις τῆς Σερεπᾶς Ἐλλάδος, εἶνε ἐκτισμένη παραπλεύρως τῆς Ἐρκυνάς.

Ολίγον δημητέρα ἐπὶ τῆς πεδιάδος εἶνε ἡ τοποθεσία τοῦ Τροφωνίου μαντίειου, οὗ τενος τὸ ἐπιστημότερον τῶν σωζόμενων λειψάνων εἶνε βάσις τις, κοινῶς λεγομένη «τῆς Πυθίας τὸ λουτρόν». Λίαν δύσκολον εἶνε νὰ βεβαιώσῃ τις τὰς πηγὰς τῆς Λήγης καὶ Μνήμης. Ὁ Παυσανίας, ἐν Βιβλ. Θ', 790, λέγει περὶ αὐτῶν. «Ἄξιος δὲ ἐγγύταται εἰσὶν ἀλλήλων». Ἐνταῦθα δὲ χρή πιειν αὐτὸν Λήγης τοῦ θεῶρος καλούμενον, ἵνα λήγη γένεται αἱ πάντων ἡ τέων ἐφρόντιζα, καὶ ἐπὶ τῷδε ἀλλοι αὐθίς θεῶρος πίνει Μνημοσύνης, ἀπὸ τούτου τε μνημονεύει τὰ δύσκολα οἰκατάβαντα.

Ἐκ Λεβαδείας ἐφίπποι διησύνθημεν εἰς Ὀρχομενὸν (Σχετικοῦ νῦν καλούμενον), ἐκτισμένον ἐν μέρει ἐπὶ τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας πόλεως. Κατὰ τὸν Στράβωνα (β' 416) δὲ Ὀρχομενὸς τῆς ἐποχῆς του ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀκοντίου ὄρους δὲ αὐτὸς δὲ συγγραφεῖς ἀναφέρει, διτὶ ἡ ἀρχαιοτάτη πόλις του Ὀρχομενοῦ, ἡ πρὸ καὶ αὐτὸν τοῦ Πρωϊκοῦ πολέμου ὑπάρχουσα, ἔκειτο ἐν τῇ κοιλάδᾳ, ἔνεκα δὲ τῶν πλημμυρῶν τῆς Κωπαΐδος ἡγαγκάσθησαν οἱ κάτοικοι καὶ μεταφέρθωσι τὴν πόλιν τῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀκοντίου. Η Μονὴ τῆς Παναγίας κατὰ τὸ δύο ἐν τῇ ἐκτίνασθι εδεστομεύμενας ἐπιγραφὰς ἐκτίσθη ἐν ἑταῖροι 6382 ἀπὸ πτίσεως κόστρου, ἤτοι ἐν ἑταῖροι 874 μ. Χ. ἐπὶ τῆς βασιλίσσης τοῦ βιζαντινοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μακεδόνος, κείται δὲ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς θεσεως τοῦ ιεροῦ τῶν Χαρίτων. Εντὸς τῆς ἐκκλησίας διπάργυρος τοῦ Κραζόδος. Τὸ σχημάτον τῆς πόλεως ἐκείνης σύνομα Αντιγόνεια δὲν ἡλλάζει εἰς Ἀλεξανδρεῖας μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξανδροῦ (Στράβων, 593). Έκ τούτου εἰκάζεται ὅτι εἶνε τοῦ τρίτου ἡ τετάρτη π. Χ. αἰώνος, διδύμειος μετὰ ταῦτα αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐπέστησαν ποστόλησίσαι εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας.

Πρῶτον τὸν ἔμπολον ἔργον, ἔμπα αἴγακομένων εἶνε σπουδαιότατοι διά τὴν φιλολογίαν. Μία τὸν ἐπιγραφῶν εἶνε μεταγενεστέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται, διότι ἀναφέρει προξενικὸν βαθμὸν ἐνός Αἰολοῦ τῆς Ἀλεξανδρεῖας, ἡ θιαγενοῦς τῆς Ἀλεξανδρεῖας τῆς Τρωάδος. Τὸ σχημάτον τῆς πόλεως ἐκείνης σύνομα Αντιγόνεια δὲν ἡλλάζει εἰς Ἀλεξανδρεῖας μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξανδροῦ (Στράβων, 593). Έκ τούτου εἰκάζεται ὅτι εἶνε τοῦ τρίτου ἡ τετάρτη π. Χ. αἰώνος, διδύμειος μετὰ ταῦτα αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐπέστησαν ποστόλησίσαι εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας.

Πρῶτον τὸν ἔμπολον ἔργον, ἔμπα αἴγακομένων εἰς Ὀρχομενόν, ἦτο λίαν πρῶτη νὰ ἐξετάσωμεν διά τινων ἡρατῶν τῆς ὁπλιτικούς. Οθεν τὴν ἡράσαμεν στάπτοντες τερψάταις εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως, ἐν οἷς διλύστας μάρναται τοῦ τεμάχιος τῆς πόλεων ἐποχῶν εβρομεν. Κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευράν τοῦ μοναστηρίου πρὸ τοῦ νοστίου πάραποτας τάξις ἔκει γαίας, εὔρον λίθους καὶ ἀνθρώπινα διστά εἰς ἡμίσεος μέτρου βάθος κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ νῦν ἡρουμένου. Επὶ τῆς θέσεως δὲ τεύθης ήνοιξαντος καὶ ἡμίσει μεταπίτατον φρέαρ, ἔντος τοῦ υποτούσου εἵμαρτες μεγάλας πλάκας, τεθειμένας ἐπὶ δύο ἄλλων μικροτέρων καὶ σχηματίζουσῶν τάφον, ἐν τῷ εὐρέθησαν πολλὰ δοτά καὶ τίνα τερψάταις ἀγγείων μεταγενεστέρας ἐποχῆς. Αἱ φαρίσαντες τὰς πλάκας ταῦτας ἐξηκολουθήσαμεν βαθότερον τὴν ἀνασκαφήν, εἰς τὸν δύο μέτρων ἔπιθεν, φέρων δύο ζώνας καὶ ἡμικυκλιώδη στολήσματα ὃ πίθεος οὗτος ἔνεκα σχίσματος εἶνε συνδεδεμένος μὲν μόδιον δύον, ἔργον δὲ καλῆς διωματίκης τέχνης, διότι μετεκομίσθη εἰς τὸ μοναστήριον. Τὸ ποπούμενον σκάπτοντες βαθύτερον πρὸ τῶν ἀλλοιούς τάφους τῆς ἴδιας κατασκευῆς πρὸς τοὺς προερημένους, ἔντος δὲ μέτρων ἐντός δέλτας ἀνθρώπων καὶ πάλιν ὅστα. Εν βάθει δὲ 3 ½ μέτρων ἐντός δέλτας ἀλλαφοτάτης γῆς εύρομεν τερψάταις ἀγγείων μελανῶν, μεγάλην δομούσητα ἐχόντων πρὸς τὰς τάφους τῶν Μυκηνῶν εὐρέθεντα.

Ταῦτα τὰ μέχρι τοῦδε ἐπιτευχέντα. Νῦν δὲ ἀγγολόψυκεθεὶς ἀνασκάπτοντες τὸ ἔκ μαρμάρων θηραυροφύλακιον τοῦ Μινύου, διπερ, κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Παυσανίου, ἐπισκεψθέντος αὐτὸν ἐν ἑταῖροι 170 περίου μ. Χ., «λίθου μὲν ἐπιγραφέται, σχῆμα δὲ περιφερεῖς ἔστιν αὐτῷ, κορυφὴ δὲ οὐκ ἔχει δύο ἡμίσεος μέτρων ἐποχῆς τοῦ δέ ἀνώτατον τῶν λίθων φασὶν ἀρμονίαν παντὶ εἶνε τῷ οἰκοδομήματι». Τὸ μάλιστα περιεργόν τοῦ θηραυροφύλακον τούτου εἶνε ἀναμφιδόλως οἱ δρεψαλκινοὶ ἤλοι, οὓς βλέπομεν καὶ γεν-

ἐν ταῖς πέτραις, ὃν ἑκάστη φέρει ἔξ αὐτῶν, καὶ ἔξ ὣν αἱ μεγάλαι: πλάκες κατέχουσι περισσοτέρους, ὡς λαγῆ ἢ μεγίστη πλάκη, ἡ τὴν εἶσοδον καλύπτουσα, ητις ἔχει ἔς ὅπας, ἐν αἷς βλέπομεν τὰ λείψαντα των ἥλων¹ οἱ δὲ ἥλοις οὐδεὶς ἔντες ἡδύναντο γὰρ ἔχωσιν ἄλλον ἀποπῦν παρὰ νῦν στερεώσωσι τὰς γαλκίνας; πλάκαις, αἰτινες ἔκάλυπτον τὸ ἔσωτερον τῶν τοίχων, τοῦτο δὲ ἔξεγει ἡμῖν· τὸ δὲ ὅπερ Ὀμήρου ἀναφερόμενα γάλκινα μέγαρα, ὡς π. χ. τὸ χαλκοῦ ἀ τές δὲ τοῦ διός ἐπὶ τοῦ Ολύμπου, κατὰ τὰ γάλκινα μέγαρα τοῦ βασιλέως Ἀλκίνους ἐν Δημητρίᾳ καὶ τὸ γάλκινον ἐν Δακεδαίμονι μέγαρον τοῦ Μενελάου.

¹ Βιβλίον τοῦ Εὐριπίδη, 14 Νοεμβρίου 1880. ΣΟΦΙΑ ΣΛΙΕΜΑΝΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπιστήμη, Καλλιτεχνία.

Οὐδὲλλος τῶν καθηγητῶν καὶ ἑταῖρων τοῦ πανεπιστημίου, ἐν τῇ Κανταβριαίᾳ ἀπεφάσισε καὶ αὐτάς, διὰ φήμων 185 ἐναντίον 145, νὰ θεωρήσῃ τὰς μέλλοντις ἡ ἐλληνικὴ γλώσσας ἡν̄ πορχωτικὴ ἐν ταῖς μετασιτεσσι, κατὰ προτίμησιν ἄλλων νεωτέρων γλωσσῶν καὶ μάλιστα τῆς γαλλικῆς, μεταποιεῖται καὶ προσεχῶς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ — Εἰς τὴν ἐν Παρίσιοις Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ γραμμάτων ἀπετάλη διὰ τοῦ Ἐθνικοῦ προξένου τῆς Γαλλίας ὑπόμηματι, ῥωσιστικοῦ γεγράμμενον, τοῦ Ρώσου φιλολόγου κ. Georgewich, περίσχον τοῦ κείμενον μεγάλης Ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς, πλήσιον τῆς Σεβαστοπόλεως ἄρτι ἀγαλαζιφείσης, εἰς τὰ ἔρετικα τῆς ἀρχαίας πόλεως τῆς Χερονήσου — Η ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι φήμισμα εἰς τίμην τοῦ Διάφραγμα, ἐνὸς τῶν ὀπτικῶν τῶν συνδιαρμόντων Μιθριδάτην τὸν Ἐπιτάφορα νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἔστου ἀρχὴν ἐπὶ τῶν Σκυθῶν τῆς Ταυρικῆς Χερονήσου καὶ τῆς γείτονος γάρως, δημοσιεύσεται γὰρ προσεχῶς ἐν τῷ Journal des Savants.

— Βοχάτως ἐντὸν πρωσικὴ πόλεις Dantzig συνηλθε συνδρόμον φυσιολόγων καὶ ἱατρῶν γερμανῶν, ὅπως μελετήσῃ διάφορος ξητήματα, ἀναγόμενα εἰς τὰς ἐπιστήματας ταύτας. Μεταξὺ ἄλλων, δὲ, ἐν Βρεσλαύᾳ, δύτικωρ Grützner ἔξτελλε περιεργήτας πειράματα ἐπὶ τοῦ μηνικτισμοῦ (hypnotismο) ἐν τῇ ἀδηγῇ τοῦ Ρυμάγειου τῆς πόλεως καὶ ἐνώπιον τῶν συναδέλφων αὐτοῦ. Ἐκλέκτης δεκατέσσαρας ἐκ τῶν μαθητῶν ἔδωκεν εἰς ἑκατόνταν αὐτῶν δακτύλουν, ἐπὶ τοῦ δημοίου ὀπάτη προσθήμοις τεμάχιον κρυστάλλου, ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου δὲ τοῦ διάλιθουσαν οἱ μαθηταὶ νὰ προστέλλωσιν ἀτενεῖς τοὺς ὄφικούς, ἐπὶ πέντε λεπτά, εἰς δριμύνην ἀπὸ τῆς φινός ἀπόστασιν. Ἐκ τῶν δεκατέσσαρων εἰς μὲν δημονιτῆν τὴν αἰσθησίαν ἀλλὰ καὶ τὴν συνείδησιν ὅλως ἔστοι. Δύο ἄλλοι ἔπεισαν εἰς εἶδος ἐκτάσεως, τρίτος δὲ τις ἡρόειος κειμονιών τῶν μανιωδῆς ἀλλὰ καὶ οὗτος ἔμεινεν. ἐν τέλει ἀναίσθητος ὠρτεῖ προσεβλήθη δόπο τετάνου. Οἱ παριστάμενοι εἰς τὰ παράδοξα ταῦτα φαινόμενα ἵστρο δὲν ἐξαλμάνων νὰ ἐφοράσωτε γνώμην περὶ τῆς αἵτιας αὐτῶν² διμοιλόγησαν ὅμως ὅτι ἐν αὐτοῖς διέβλεπον νέον στάδιον ἀνοιγόμενον εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν.

— Εἰς τὴν ἐν Βερόλινῳ Πολυτεχνικὴν Ἐταιρίαν (Polytechnische Gesellschaft) ἀπεβλήθη ἐσχάτους δύο τίνος Ρώσου, τοῦ κ. Kordig, νέον εἶδος φωτιστικῆς Ολης, ἡς ἡ δύναμις δύναται νὰ φθάσῃ τὴν τοῦ φωταερίου. Η Ολὴ αὕτη παραγέται ἐκ συνθέτων νάρθηκα μετά τίνος ἄλλης Ολης, ἡν̄ διέφυστης τρέπει μαστικήν, ητις δὲ ἐνέχει ἔλιον τον κανέλλας. Τοῦ κύρου πλεονέκτημα τῆς Ολης ταῦτης συνίσταται εἰς τὸ ὅπι εἰνε ὅλως ἀκίνθινος. Ἐπὶ τούτου δὲ ὁ κ. Kordig ἔξετέλεσεν ἐνδιπίον τῆς Ἐταιρίας περιεργήτας πειράματα. Πρωτίστας καλῶς τὸ ἔνδυμα διέθερει: διὰ τῆς Ολης, ἡν̄ αφεν εἴται αὐτὸ, ὥστε ἀμοιβαῖς πόρος: ζῶσαν στήλην πύρων, χωρὶς ἐν τούτοις οὔτε τὸ ἔνδυμα τοῦ τὴν ἐλαχίστην γὰρ ποστή βλάχην. Όμοίως ἀδιλαδή ἔμειναν καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐταιρίας, ἀτινα ἐποίησαν ἐφ' ἔκτυπων τὸ πειράμα. Κατόπιν δὲ κ. Kordig βρέξας τὸν πίλον του καὶ φούσας αὐτὸν ἀνημμένον πειράπατε διὰ τῆς αἰθούσης, μεθ' ὃ ἐστάθη ἐπὶ τίνα ώραν εἴς τι μέρος τοῦ διαπέδου ἐνιὸς κόχλου φλογῶν πάραγομένων ἐπὶ τῆς Ολης αὐτοῦ καὶ ὑψομένων εἰς πολλῶν ποδῶν θυμος. Καὶ ἐν κεκλεισμένῳ δὲ ἀγγείῳ μετ' ἀρέος μεμιγμένη εἶναι η Ολη: δικίνδυνος, δὲ ἀπέδειξεν δὲ κ. Kordig ἀνάφας αὐτὴν ἐντὸς ἀγγείου κατὰ τὸ θυμόν πεπληρωμένου, εἴτε ἀνοίκτον εἴτε κεκλεισμένου, χωρὶς οὐδεμίᾳ νὰ συμβῇ ἔχρησις. Κατεσται δὲ ἡ Ολη ἐκ λυχνίαις ἀπλούστατα

κατεσκευασμέναις, ὃν τὸ δοχεῖον πληροῦσται ἔξ αὐτῆς, καὶ ἐκπέμπει τὸ φῶς αὐτῆς δι' ἀπλοῦ ἀγνώστου, ὅστις φέρει εἰς τὸ ἄκρον ἡ μικρὸν θρυαλλίδα ἡ μετάλλινον καλύμμα ἔχον τριχοειδεῖς δόπας. Τὴν λυχνίαν δύναται τις νὰ κρατῇ ὡς θέληται ἡ μικρὸν φύσου ἔχρησεως, καὶ ἐν τέτε δέκα εἶναι πλήθες τὸ δοχεῖον αὐτῆς. Ἀγνοούμενη δὲ ἀνθίσταται εἰς τὸ ἄνεμον χωρὶς οὐδεμίας σκέπης. Εἶναι δὲ τὸ ἐκ τῆς Ολης ταύτης παραγόμενον φύσης ἐπειδῶν λευκόν καὶ καθαρόν, καὶ δύναται νὰ ποιειλλεται ἡ δύναμις αὐτοῦ διὰ τῆς κατασκευῆς τῶν λυχνίων πρός τούτον εἴναι σχεδόντως εύωναν, μία δὲ τῆς τοιαύτης φωτιστικῆς Ολης λίτρα διαφέρει ἐπὶ ἐνενήμετα δώρας παράγουσα φῶς ὡς τὸ τῶν στεατίνων κηρίων.

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Τὰ παρισταντα φύλλα ἔκσκολουσθοῦσι νὰ δημοσιεύσωσι πολλὰς περιεργές λεπτομερεῖς τοῦ ιδιωτικοῦ βίου τοῦ πρὸ μηροῦ ἀποθανόντος τοῦ "Οφρεμπαχ". Πρὸ τοῖς ἄλλοις ἀναφέρουσαν διὰ τὸ περιώδυμος μελοποιὸς ἡγάπα τὰ ἐργάζηται τοῦ θορύβου. « Εκάστην παρασκευή, γράφει ἡ "Arl de la mode", συνηρχογόνο ἐν τῷ οίκῳ του πλήθος συγγενῶν καὶ φίλων, καλλιτέχναι, ηθοποιοι καὶ συγγραφεῖς, οἵτινες μετά εύθυμα γεγονός ήσαν θυρώδη δμιούλιν, ἡ πατέζον, ἔχορευον κτλ. Εν τῷ μέσῳ δὲ ὅλου τοῦ δοτοῦ τοῦ θορύβου τῆς φιλαρατίας, τῶν φωνῶν καὶ καγκασμῶν, δὲ "Οφρεμπαχ" μὲ τὴν σκελετώδη ὡς, νόταν μουσικῆς μορφήν του καθήμενος πρὸ τοῦ κλειδοκυμάδου καὶ ἔχων πρὸς τὸ δεξιό την πλάτην καὶ τοῦ εἰράζετο μᾶς εἰ μὴδὲν συνέδινεν, ἡσυχος καὶ εὐχαριστημένος, ὡς δὲ Βενεδίκτινος ἐν τῷ σιωπῆλῷ καλλώ του, τῷ μὲν δεξιῷ πατέζον, τῷ δὲ ἐφιστερῷ γράφων τὰ νέα μέλη, ἀτινα εὐρισκει, καὶ μόνον ἀπὸ κατρού εἰς καρδὸν στρεφόμενος ἵνα εἴηται εἰς τὴν ὄμηγυρον, δταν ἐσιώπατα πέρικ του: Μά διμείτε λοιπόν! ἔται μὲ ἐποδίζεται νὰ ἐργάζωμε! *

* * * * * Επικεφαλή της ένταξης της Ολης στην Εγγενεία πεπλήσσεν διὰ τὸ 3 ἔκστατομαρτίνων φράγκων τὴν ἐν Βιαρίτιζη περίφημον αὐτῆς ἔκπαλιν εἰς Εταιρίαν προτιθεμένην ν' ἀνεγερθῆ ἐκεῖ μεγαλεοδοχεῖον καὶ πολλὰ ἐσφινέα στιγμάτα:

* * * * * Ανεφέρομεν ἄλλατε ἐν τῇ "Εστίᾳ" τὸν ἀδιστηρεῖτων σφαιριστικὸν ἀγῶνα, τὸν συναρθέντα μεταξὺ τοῦ Γάλλου Vignaux καὶ τοῦ Αμερικανοῦ Slosson. Φαινεται δὲ ὅτι ἡ ίττα, ἡν̄ διά της διέσπειτο τοῦ Αμερικανὸς, δὲν ἐσφρόνισεν αἰνιγματικὸν, διάτι τοῦ διεργάτην τὸν πάλιν μανομαχίαν... σφαιριστικὴν προβάλλεται τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ, ητις καὶ μετ' ὀλίγον λαμπάνεις χώραν ἐν Παρίσιος: Πρόκειται καὶ τώρα περὶ μεγάλης παρτίδας 4,000 βολῶν, ἡν̄ ἐκάτερος τῶν σφαιριστῶν δρεῖται, γὰρ ἐκτέλεσεν ἐντὸς πέντε ημερῶν. Καὶ δὲν εἴναι ἀμφιβολία διοι παραγόντες τοῦ θυμοῦ τοῦ πατέζοντος πάσιν προσοχὴν καὶ τέχνην, διότι πρόκειται περὶ ἀθλητού 25,000 φράγκων, χωρὶς νὰ πολογίσωμεν τὰ δηπότερα στοιχήματα, ἀτινα εἴναι οὐδὲ ἡττον σημαντικά. *

BIBLIA

2259. Εστία. Εκδίδοται κατὰ χωριστήν. Ετος Ε'. Τόμος Ι', 23 Νοεμβρίου 1880. Λιθ. 256 (204). Λεπτὰ 20. Αθήνησι, γραφεῖον τῆς "Εστίας". Δόδος Σταθίου, ςρ. 6, 4ον, σεζ. 16. Η περιεχόμενη είναι: Πάνορμοιστόν της γραφῆς τοῦ Ν. Πικέλου. — Κωνσταντινούπολις: ("Ἐκ τῶν τοῦ Βαδύνου δὲ Αιγαίκις Μετάρρη. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ τῆς δεκάτης ἐκδίσεως δηπότερο"). — Αιτέζεται Σαπέν. — Τα τεχνητὰ πειδιάστατα, — Δάνειον πνεῦμα: — Ἐντυπωσίες: — Αληθεύεται Σημειώσεις. — Μία συμβουλὴ καθ' ἔδομαντος.

2260. Η τύχη τῆς ἐν Ελλάδι ἀπομονωτούς ἐνώπιον τῆς Βουλγαρίας. Βγ' Αθηναίς, ἐν τοῦ τυπογραφίου Αδελφῶν Περρή, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου, 1880. 8ον, σεζ. 31.

2261. Pierre Lestoule: Greece and the Times. Rome, 1880, 8ο, p. 20. [Ἐν τῇ ἐν Ρώμῃ ἀγγλιστὶ ἐκδιδομένη ὑπὸ τοῦ Καριόρων δημοσίευθεν ἐστοχοῖς ἐπιτάχησις εἰς τὸ διπό τῶν "Καριόρων" δημοσίευθεν ἐστοχοῖς πικρῶν ταχτὴν τῆς Ελλάδος ἀρθρῶν. Τὸ ἄρθρον τούτο ὡς καὶ ἡ ἀπαντήσης τοῦ κ. Λεστούλη περιέχονται ἐν τῷ ἀγγελλομένῳ φυλλαδίῳ].